

Sygn. akt. III Ko 117/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Marek Bajger

Protokolant Jagoda Burchard

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej Agaty Kubiak

po rozpoznaniu w dniach 30 listopada 2016 r. i 23 stycznia 2017 r. sprawy

z wniosku P. N.

w przedmiocie zasądzenia zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

1. Na podstawie art. 555 k.p.k. oddala wniosek.

2. Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III Ko 117/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P. N. wniosł w dniu 21 września 2016 r. (pismem datowanym na 16 września 2016 r.) o zasądzenie odszkodowania (nie podając jego wysokości) za niesłuszny list gończy i tymczasowe aresztowanie zastosowane wobec niego w sprawie II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie /wniosek k. 2/.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 r., po pouczeniu go w trybie art. 16 § 2 k.p.k., P. N. zmodyfikował i sprecyzował wniosek, w ten sposób, że wniosł o zasądzenie zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie w kwocie 10.000 zł /k. 14/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Akt oskarżenia przeciwko wnioskodawcy P. N. w sprawie II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie został wniesiony w dniu 28 czerwca 2012 r. W akcie oskarżenia wskazano jako adres oskarżonego dla doręczeń: W. (...), (...)-(...) R.. Wezwanie na rozprawę w dniu 12 września 2012 r. zostało jednak wysłane na adres K., ul. (...). Nie zostało ono odebrane przez oskarżonego i korespondencja wróciła do sądu z adnotacją „nie mieszka”.

/dokumenty z akt sprawy II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie: protokół przesłuchania podejrzanego k. 12, akt oskarżenia k. 22, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 30/.

Przewodniczący na rozprawie poinformował, że z urzędu jest mu wiadome, że zostały w stosunku do oskarżonego wystawione nakazy doprowadzenia w celu odbycia kar pozbawienia wolności i sąd rozprawę bezterminowo odroczył.

/dokument z akt sprawy II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie: protokół rozprawy k. 31/.

W dniu 18 stycznia 2013 r. do akt dołączono notatkę służbową, z której wynikało, że P. N. nie został osadzony, a w dniu 20.09.2012 r. sprawie II K 409/10 rozesłano za nim list gończy.

/dokument z akt sprawy II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie: notatka służbowa k. 32/.

W dniu 18 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Kępnie w sprawie II K 322/12 zastosował wobec P. N. na podstawie art. 249 § 1 k.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. tymczasowe aresztowanie na okres 2 miesięcy od daty zatrzymania, na podstawie art. 279 § 1 k.p.k. zarządził poszukiwania go listem gończym i na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. zawiesił postępowanie. W uzasadnieniu wskazano, że oskarżony nie przebywa w miejscu zamieszkania i nie jest znane miejsce jego pobytu oraz jest poszukiwany listem gończym do odbycia kar pozbawienia wolności w kilku sprawach.

/dokument z akt sprawy II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie: postanowienie k. 34/.

P. N. został zatrzymany w dniu 10 maja 2013 r. w S. a następnie w dniu 13 maja 2013 r. umieszczony w Areszcie Śledczym w S.. W momencie osadzenia go w tym areszcie śledczym, wprowadzono P. N. do wykonania z datą od 10 maja 2013 r. kary pozbawienia wolności w sprawach II K 557/10, II K 286/11, II K 148/04, II K 309/09 II K 453/10 II K 409/10 Sądu Rejonowego w Kępnie, II K 1055/11 Sądu Rejonowego w Ostrowie Wlkp. i II K 1276/11 Sądu Rejonowego w Wieluniu. Koniec tych kar upływał 9 lipca 2029 r.

/częściowe zeznania wnioskodawcy P. N. k. 14v-15, 40-40v, dokumenty z akt sprawy II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie: zawiadomienie o przyjęciu k. 39, zawiadomienia o wykonywaniu kary k. 45-53/

P. N. w dniu 21 maja 2013 r. złożył w administracji aresztu zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Kępnie z 18 lutego 2013 r. o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Sąd Okręgowy w Kaliszu postanowieniem z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie IV Kz 109/13 zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że nie stosował wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania. P. N. pozostał w areszcie w związku z innymi sprawami.

/częściowe zeznania wnioskodawcy P. N. k. 14v-15, 40-40v, dokumenty z akt sprawy II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie: zażalenie k. 54, postanowienie k. 65-66, nakaz zwolnienia k. 67, zawiadomienie k. 71/.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 12 sierpnia 2013 r. w sprawie II K 322/12 P. N. został skazany za czyn z art. 178a§ 4 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się 3 grudnia 2013 r. W sprawie tej oskarżony posiadał obrońcę z urzędu w osobie adw. M. E..

/częściowe zeznania wnioskodawcy P. N. k. 14v-15, 40-40v, zarządzenie k. 83, protokół rozprawy k. 130-130v, wyrok I instancji k. 131-131v, protokół rozprawy apelacyjnej k. 164, wyrok II instancji k. 165, zarządzenie wykonania wyroku k. 173/.

P. N. był także tymczasowo aresztowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 18 lutego 2013 r. w sprawie II K 307/10 i poszukiwany listem gończym. Zatrzymanie P. N. w dniu w dniu 10 maja 2013 r. w S. obejmowało także tą sprawę. Sąd Okręgowy w Kaliszu postanowieniem z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie IV Kz 108/13 zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylił tymczasowe aresztowanie i poszukiwania listem gończym.

/częściowe zeznania wnioskodawcy P. N. k. 14v-15, 40-40v, odpisy z akt II K 307/10 Sądu Rejonowego w Kępnie k. 29, akta II K 307/10 Sądu Rejonowego w Kępnie/.

P. N. był czasie zatrzymania poszukiwany także listami gończymi w sprawach II K 309/09 i II K 409/10 Sądu Rejonowego w Kępnie.

/częściowe zeznania wnioskodawcy P. N. k. 14v-15, 40-40v, odpisy z akt II K 309/09 i II K 409/10 Sądu Rejonowego w Kępnie, akta II K 309/09 i II K 409/10 Sądu Rejonowego w Kępnie/.

Przed Sądem Okręgowym w Kaliszu w sprawie III Ko 90/15 toczyło się postępowanie z wniosku P. N. z dnia 31 sierpnia 2015 r. o odszkodowanie za niesłuszne skazanie.

/akta III Ko 90/15 Sądu Okręgowego w Kaliszu/.

Prokurator na rozprawie w dniu 23 stycznia 2017 r. podniósł zarzut przedawnienia.

/protokół rozprawy k. 40/.

Zeznania wnioskodawcy P. N. sąd uznał za wiarygodne w części zgodnej z wyżej przyjętym stanem faktycznym.

Są to bowiem okoliczności, które zostały potwierdzone przez dokumenty z akt niniejszej sprawy zaliczone w poczet dowodów, bądź wynikają jedynie z zeznań wnioskodawcy, co do których w tej części brak jest podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności.

Niewiarygodne są jednak zeznania, że dopiero od funkcjonariusza w areszcie dowiedział się, że miał „niesłuszną sankcję”, przeczą bowiem temu dalsze zeznania wnioskodawcy, że wiedział o uchyleniu aresztu i treści uzasadnienia sądu odwoławczego.

Niewiarygodne są też zeznania, że nie wiedział, że może dostać odszkodowanie. Przeciwno temu przemawia, bowiem okoliczność, że w 2015 r. samodzielnie występował on do Sądu Okręgowego w Kaliszu z roszczeniem odszkodowawczym w oparciu o przepisy tego samego rozdziału k.p.k., na które się powoływał, a zatem uprawnione jest rozumowanie, że treść przepisów w tej kwestii była mu już w tym momencie znana.

Niewiarygodne są też zeznania, w których poddawał w wątpliwość fakt posiadania obrońcy, gdyż przeczą temu dokumenty z akt sprawy II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie.

Pozostały materiał dowodowy sąd uznał za wiarygodny z uwagi na brak podstaw do jego zakwestionowania.

Zgodnie z art. 552 § 4 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016 r., odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.

Wykładnia użytego w art. 552 § 4 k.p.k. zwrotu "niewątpliwie niesłuszne" odnośnie do tymczasowego aresztowania pozwala na wskazanie trzech sytuacji, w których przesłanka ta zostanie spełniona.

Po pierwsze, niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie nastąpi wtedy, gdy było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k., niezależnie o rodzaju wydanego orzeczenia kończącego postępowanie. W tym przypadku ocena słuszności stosowania tymczasowego aresztowania dokonywana jest z punktu widzenia okoliczności istniejących w chwili jego stosowania.

Po drugie, gdy z uwagi na rodzaj prawomocnego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie stosowanie tego środka przymusu było niezasadne. Wówczas ocena słuszności stosowania tymczasowego aresztowania dokonywana jest z perspektywy tego rozstrzygnięcia. Chodzi tu o rozstrzygnięcia, w których oskarżonemu nie została przypisana wina, a więc gdy nie ponosi on odpowiedzialności karnej. Dotyczy to wyroku uniewinniającego oraz orzeczenia o umorzeniu postępowania wydanego w postępowaniu przygotowawczym lub w postępowaniu sądowym. W tych przypadkach nie ma znaczenia podstawa uniewinnienia, np. skorzystanie przez świadka będącego osobą najbliższą dla oskarżonego z prawa do odmowy składania zeznań na rozprawie głównej, gdy ten dowód na wcześniejszym etapie postępowania był podstawą stosowania tymczasowego aresztowania oraz oskarżenia. Nie ma także znaczenia przyczyna umorzenia postępowania (art. 17 § 1 k.p.k.), z wyjątkiem umorzenia z powodu niepoczytalności sprawy i zastosowania środka zabezpieczającego polegającego na umieszczeniu sprawcy w zakładzie zamkniętym. W tym przypadku ustawodawca pozwala na utrzymanie tymczasowego aresztowania do chwili rozpoczęcia wykonywania środka zabezpieczającego, nie dłużej jednak niż przez określony czas (art. 264 § 3 k.p.k.).

Po trzecie, tymczasowe aresztowanie będzie niewątpliwie niesłuszne wtedy, gdy - pomimo przypisania winy i sprawstwa - wobec oskarżonego nie została orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności. Chodzi tu o wydanie wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, o odstąpieniu od wymierzenia kary, skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzenie kary łagodniejszej niż pozbawienie wolności, a także wtedy, gdy została wymierzona kara pozbawienia wolności w wysokości niższej niż okres

tymczasowego aresztowania - w tym ostatnim wypadku kwestia odszkodowania lub zadośćuczynienia dotyczy tylko stosowania tymczasowego aresztowania w czasie stanowiącym różnicę między tymi okresami. W tej sytuacji trzeba uznać, że pomimo przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej stosowanie tymczasowego aresztowania było niepotrzebne, skoro skazany nie odbywa kary pozbawienia wolności (por. D. Świecki, Komentarz do art. 552 k.p.k. [w] D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz do zmian 2016, WK 2016).

Zadośćuczynienie za krzywdę moralną w przypadku odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie (art. 552 § 4 k.p.k.) jest niewymierne, jednakże nie może być traktowane w sposób mechaniczny, a przy tym sprowadzać się do wymiaru symbolicznego. Zadośćuczynienie ustalać należy bez zachowywania nadmiernej drobiazgowości; powinno ono "czynić zadość" poczuciu krzywdy, przeto opiewać na wartość po temu wystarczającą. Wysokość zadośćuczynienia należy ustalać z umiarem, stosownie do realiów społecznych, jak zamożność mieszkańców, wartość pieniądza itp. Chodzi bowiem o to, by nie powstawało poczucie krzywdy osoby niewątpliwie niesłusznie zatrzymanej i tymczasowo aresztowanej (lub tymczasowo aresztowanej), ale zarazem i o to, by orzekanie o tym nie było sposobem uzyskiwania nadmiernych korzyści finansowych, wzbogacania się itp. Stosownie do art. 445 § 2 w zw. z § 1 k.c., zadośćuczynienie ma być "odpowiednie". Nie chodzi zatem o to, czy in concreto jest ono jedynie symboliczne, lecz o to, czy jest odpowiednie, a więc naprawiające w miarę możliwości krzywdę wyrządzoną niesłusznie aresztowanemu. (por. wyrok SA w Rzeszowie z dn. 29.01.2015 r., II AKa 1/15, LEX nr 1651938). Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę to odszkodowanie za szkodę niematerialną wynikłą z wykonania tymczasowego aresztowania a stanowią ją negatywne przeżycia psychiczne wiążące się nie tylko z faktem pozbawienia wolności (izolacja więzienna, przebywanie z innymi osobami pozbawionymi wolności, dolegliwe warunki odbywania kary), ale np. również to, że osoba taka w okresie odbywania kary utraciła to, co nazywa się dobrym imieniem. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niesłusznym pozbawieniem wolności, w tym przez tymczasowe aresztowanie, należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy wyrządzonej osobie pozbawionej wolności, w tym zwłaszcza okres izolowania jej od społeczeństwa, który w miarę rozciągania się w czasie w naturalny sposób wzmaga poczucie krzywdy. Stąd przy dłuższym pozbawieniu wolności nie można ograniczać się do ustalenia wartości pieniężnej zadośćuczynienia za jeden dzień pozbawienia wolności i mechanicznego pomnożenia takiej kwoty przez ilość dni niesłusznej izolacji, gdyż ustalone w ten sposób zadośćuczynienie nie może być uznane za odpowiednie do krzywdy wyrządzonej pozbawionemu wolności. Należy ponadto mieć tu na względzie również te ustalone okoliczności, które wiążą się z aktualną sytuacją dochodzącego zadośćuczynienia i wskazują, że niesłuszne pozbawienie go wolności oddziałuje wyraźnie na jego obecny status społeczny i zawodowy, gdyż stanowi to element pokrzywdzenia go niesłusznym tymczasowym aresztowaniem lub skazaniem. Wysokość zadośćuczynienia, z jednej strony, powinna służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, a z drugiej, nie może być źródłem wzbogacenia. Suma odpowiednia to taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem; uwzględnić należy całokształt okoliczności towarzyszących tymczasowemu aresztowaniu, takich jak: okres jego stosowania, wiek osoby aresztowanej, jej stan zdrowia, uprzednią karalność, wykonywany zawód, a także skutki, jakie niesłusznie stosowane tymczasowe aresztowanie wywarło na osobę uprawnioną w środowisku, w którym funkcjonuje. Kwoty zadośćuczynienia zasądzone w innych sprawach mogą stanowić jedynie niewiążącą wskazówkę dla sądu rozpoznającego dane roszczenie, natomiast w żadnym stopniu tego sądu nie wiążą; dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia nie mają znaczenia najbardziej nawet negatywne przeżycia związane z oskarżeniem i zagrożeniem karnym, toczącym się długotrwałe procesem, czy też sposobami relacji niezależnych mediów o przedmiocie postępowania karnego (por. L. K. Paprzycki Komentarz aktualizowany do art. 552 Kodeksu postępowania karnego, Lex 2015, teza 11 wraz z orzecznictwem).

Na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. rekompensowane mogą być jedynie szkoda i krzywda, będące bezpośrednim następstwem niesłuszności zastosowanego środka przymusu. Jeżeli natomiast w wyniku sposobu wykonania środka przymusu doszło do dalszych szkód nic nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu od Skarbu Państwa roszczeń na drodze procesu cywilnego (por. postanowienie SN z dnia 7 lutego 2007 r., V KK 61/06, OSNKW 2007/3/28).

Zgodnie z art. 555 k.p.k. roszczenia przewidziane w rozdziale 58 k.p.k. przedawniają się po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia, w wypadku tymczasowego

aresztowania - od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w razie zaś zatrzymania - od daty zwolnienia.

Przedawnienie możliwości dochodzenia roszczeń odszkodowawczych nie rodzi takich skutków jak przedawnienie karalności. W szczególności sąd uwzględnia owo przedawnienie tylko na zarzut strony zobowiązanej, zaś sam upływ terminu przedawnienia nie rodzi skutków materialnoprawnych. To powoduje, że podniesienie przez prokuratora zarzutu przedawnienia tych roszczeń nie jest obligatoryjne i zawsze wymaga od niego oceny, czy jest to uzasadnione w perspektywie interesu publicznego, którego nie można sprowadzać wyłącznie do interesu majątkowego Skarbu Państwa. Podobne kryteria musi stosować sąd oceniając, czy decyzja prokuratora o podniesieniu zarzutu przedawnienia jest do pogodzenia z zasadami współzycia społecznego oraz, czy nie pozostaje w sprzeczności z celem, dla którego prokurator otrzymał kompetencję do stawiania owego zarzutu (por. postanowienie SN z dnia 30 września 2015 r., II KK 87/15, LEX nr 1827129).

Konstytucyjny charakter prawa do odszkodowania za niezgodne z prawem pozbawienie wolności (art. 41 ust. 5 Konstytucji RP) nie zwalnia uprawnionych z powinności respektowania przepisów regulujących dochodzenie roszczeń. Uwzględnienie zarzutu przedawnienia może być uznane za naruszające art. 5 k.c. tylko w sytuacjach wyjątkowych, kiedy wnioskodawca wykaże, że nie miał realnej możliwości prawnej i faktycznej zgłoszenia żądania w okresie biegu terminu przedawnienia i jeśli przekroczenie terminu przedawnienia jest niewielkie. Do rangi wyjątkowych okoliczności, które usprawiedliwiłyby uchybienie terminowi określonym w przepisie art. 555 k.p.k. można w szczególności zaliczyć: długotrwałą obłązną chorobę, całkowity upadek sił powodujący konieczność zapewnienia opieki osoby trzeciej w sprawach codziennej egzystencji, chorobę psychiczną, ubezwłasnowolnienie, czy też długotrwały pobyt za granicą połączony z niemożnością nawiązania kontaktu z krajem (por. wyroki SA w Łodzi: z dnia 13 stycznia 2015 r., II AKa 304/14, LEX nr 1711487 i z dnia 21 maja 2013 r., II AKa 70/13, LEX nr 1321971; wyroki SA w Krakowie: z dnia 23 września 2014 r., II AKa 169/14, KZS 2014/10/54 i z dnia 28 maja 2013 r., II AKa 93/13, KZS 2013/6/90; postanowienie SN z dnia 24 listopada 2011 r., VKK 245/11, LEX 1103631).

Do takich okoliczności natomiast nie można zaliczyć przekroczenia terminu do wystąpienia z roszczeniem z powodu braku wiedzy o nim, braku informacji w tym zakresie ze strony sądu (za wyjątkiem sytuacji, w których doszło do błędnego pouczenia ze strony organu procesowego), braku wykształcenia prawniczego, czy inaczej - nieznanomości prawa (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 2016 r., II AKa 77/16, LEX nr 2047156).

Przewidziana w art. 16 § 2 k.p.k. powinność udzielenia informacji o przysługujących uczestnikom postępowania uprawnieniach i ciążących na nich obowiązkach dotyczy tylko takich uprawnień lub obowiązków, które łączą się bezpośrednio z treścią wydawanego orzeczenia, podejmowanej decyzji czy wykonywanej czynności. Powinność ta nie może obejmować wszystkich, zwłaszcza odległych, uprawnień czy obowiązków uczestników postępowania, np. informacji o prawie do odszkodowania za niesłuszne skazanie lub aresztowanie. Jednakże brak obowiązku pouczenia strony o terminie i sposobie zgłoszenia żądania odszkodowania przysługującego na podstawie art. 552 § 1-4 k.p.k. nie może stanowić przyczyny oddalenia jej wniosku wyłącznie w konsekwencji stosowania reguły ignorantia iuris nocet, jeżeli organ procesowy albo sędzia lub prokurator w piśmie skierowanym do strony pouczył ją błędnie lub udzielił informacji, która mogła spowodować błędne przekonanie co do terminu wykonania czynności; sąd ma wówczas obowiązek rozważenia znaczenia tej okoliczności oraz ustalenia, czy nie usprawiedliwia ona uchybienia i nie nakazuje nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia, jako uczynionego sprzecznie z zasadą wyrażoną w art. 5 k.c. (por. wyrok SN IV KK 172/02, OSNKW 2003, nr 1-2, poz. 19).

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania P. N. w sprawie II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie przedawniło się z dniem 3 grudnia 2014 r. Nie ma bowiem żadnych wątpliwości, co do wiedzy oskarżonego o uprawomocnieniu się wyroku w tej sprawie, był on bowiem autorem apelacji i wiedział o terminie rozprawy apelacyjnej, nadto był reprezentowany przez obrońcę.

Wniosek P. N. w niniejszej sprawie został złożony dopiero w dniu 21 września 2016 r. (pismem datowanym na 16 września 2016 r.), a zatem nie można przyjąć, że przekroczenie terminu było nieznaczne.

Po stronie oskarżonego nie zachodzą też żadne wyjątkowe i szczególne okoliczności, takie jak przedstawione w powyższych judykatach: długotrwała obłożna choroba, całkowity upadek sił powodujący konieczność zapewnienia opieki osoby trzeciej w sprawach codziennej egzystencji, choroba psychiczna, ubezwłasnowolnienie, czy też długotrwały pobyt za granicą połączony z niemożnością nawiązania kontaktu z krajem, mogące wskazywać, że nie miał realnej możliwości prawnej i faktycznej zgłoszenia żądania w okresie biegu terminu przedawnienia.

Niedotrzymanie terminu nie było także spowodowane żadnym błędnym pouczeniem. W sprawie II K 322/12 Sądu Rejonowego w Kępnie wnioskodawca posiadał obrońcę, do którego mógł się zwrócić po uchyleniu aresztu przez sąd odwoławczy, czego jednak zaniechał.

Przyjąć też należy, że co najmniej już w sierpniu 2015 r. wnioskodawca posiadał wiedzę na temat przepisów odszkodowawczych z k.p.k., a mimo tego zwlekał ze złożeniem wniosku w niniejszej sprawie jeszcze przez ponad rok.

Uznać zatem należy, że podniesienie przez prokuratora zarzutu przedawnienia było skuteczne i nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, stąd wniosek P. N. należało oddalić.

Ubocznie tylko należy zauważyć, że nawet gdyby zarzut przedawnienia nie został zgłoszony, wniosek i tak należałoby oddalić. Podstawą roszczenia o zadośćuczynienie było bowiem stosowanie wobec P. N. rygorów związanych z tymczasowym aresztowaniem, a przecież nie można takich oddzielić od rygorów aresztu stosowanego jednocześnie w innej sprawie, tj. II K 307/10 Sądu Rejonowego w Kępnie. Tymczasowe aresztowanie stosowane w tamtej sprawie, mimo, że także zostało uchylone przez sąd odwoławczy, nie może być uznane za oczywiście niesłuszne, zresztą nawet wnioskodawca na taką okoliczność się nie powoływał.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 554 § 2 k.p.k.